

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Hospic knížete Václava, o.p.s.**, se sídlem Kladno, Buštěhradská 77, IČ 24170470, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. 2014/41789-222/1,

t a k t o :

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Příbrami, ze dne 29.4.2014, č.j. MPSV-UP/11045/14/PB, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč jako sankce za spáchání správních deliktů ve smyslu ust. § 107 odst. 2 písm. o), p), m) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, kterých se žalobce dopustil tím, že za poskytnutí odlehčovací služby panu J. K., nar. X. stanovil vyšší úhradu, než je maximální výše úhrady stanovené vyhláškou č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, dále tím, že dne 26.3.2013 uzavřel smlouvu na poskytování odlehčovacích služeb panu J. K., nar. X., která neobsahovala náležitosti smlouvy podle ust. § 91 odst. 2 písm. d) a f) zákona o sociálních službách a dále tím, že nepodal písemnou zprávu o plnění uložených opatření, o jejíž zaslání byl písemně vyzván dopisem ze dne 4.11.2013, č.j. 05/2013/UPCR/Mal. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů ve správním řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítl nesprávné právní posouzení zjištěného skutkového stavu, tj. nesprávný výklad zákona č. 108/2006 Sb. a jeho prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb.

Žalobce dále popsal způsob účtování poskytovaných služeb klientovi. V sazbě 100,- Kč/hod., která je nižší, než byla maximální stanovená sazba 120,- Kč/hod. dle vyhlášky č. 505/2006 Sb. v ust. § 10 odst. 2 účinného v době poskytnutí služby, nebyl klientovi fakturován žádný čas potřebný k zajištění úkonů (ač byl vynaložen), ale pouze čas provedení úkonů. Celkově byla klientovi fakturována za úkony sociální služby částka 1.950,- Kč, což je mnohem méně, než by odpovídalo částce celkového času na provedení úkonů služby a jejich zajištění v maximální přípustné hodinové sazbě. Mimo cenu za úkony (provedení a zajištění) sociální služby byla klientovi fakturována doprava (nikoliv čas, ale ujeté kilometry), která není úkonem sociální služby a zákon o sociálních službách se na ní nevztahuje.

Žalobce je toho názoru, že v případě klienta J. K. byla uzavřena jednoznačná dohoda, která neporušuje citovaný zákon. Obsahem této dohody v části týkající se vytýkaného předražení poskytnuté odlehčovací služby bylo účtování čistého času poskytování služby s tím, že cestovní výdaje (pouze úhrada za projeté km) budou účtovány zvlášť, a to pro vzdálenost bydliště klienta od sídla, resp. pracoviště žalobce. Takto sjednaná dohoda, která byla plněna od obou jejích účastníků, má dle přesvědčení žalobce vyšší právní sílu, než prováděcí vyhláška k zákonu o sociálních službách. Žalobce se při sjednávání obsahu této dohody řídil základní zásadou právního řádu - „Co zákon nezakazuje, je dovoleno“. Rozhodující pro něho bylo přání klienta a jeho rodiny - využití služeb právě od žalobce a nikoho jiného. Žalobce pak nemohl nést zvýšené náklady spojené s dopravou do vzdáleného bydliště klienta ze svého a klient byt ochoten tyto náklady zaplatit.

Pokud jde o další výtku žalovaného, spočívající v neuvedení všech stanovených náležitostí ve smlouvě s panem Jaroslavem Kubálkem, konkrétně neuvedení času poskytování služby a neuvedení ujednání o dodržování vnitřních pravidel žalobce, poukázal žalobce na skutečnost, že náležitosti smlouvy jsou obsaženy v textu odst. V. a VII. smlouvy. Konkrétně odst. V. obsahuje ustanovení o Individuálním plánu, na jehož základě musí být a byla péče/služby poskytovány. Zde se jedná o neporozumění žalovaného dané problematice domácí hospicové péče pacientům v terminálním stavu, kdy se jejich stav mění ne z hodiny na hodinu, ale z minuty na minutu. Individuální plán proto musí z tohoto faktu vycházet. Standardně je proto nastaven jen časový rámec, který se dle situace upřesňuje telefonicky, jinak by poskytování péče nebylo možné. Dále odst. IV. a VII. smlouvy obsahují vnitřní pravidla, a to v takovém rozsahu, aby smlouva mohla být plněna. Samotný zákon ani prováděcí vyhláška žádný soubor vnitřních pravidel neobsahuje.

Třetí výtku žalovaného spočívající v nepodání včasné zprávě o splnění uložených opatření Úřadu práce, je dle názoru žalobce nedůvodná. Žalobce je přesvědčen o tom, že neporušil zákon, ale naopak uložená opatření zákona odporují a nelze je proto plnit. Z tohoto důvodu žalobce reagoval na výzvu ze dne 4.11.2013 č.j. 05/2013/UPCR/Mal podáním ze dne 15.11.2013 (Stížnost a odvolání proti postupu ÚP Příbram), adresovaným generálnímu ředitelství ÚP ČR.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 107 odst. 2 písm. o) zákona o sociálních službách tím, že stanovil za poskytnutí sociální služby vyšší úhradu než je maximální výše úhrady stanovená prováděcím předpisem. Při kontrole bylo zjištěno, že byla poskytnuta odlehčovací služba panu J. K., cena byla smluvně stanovena ve výši 100,- Kč za hodinu, nad to byla stanovena cena za dopravu ve výši 6,- Kč za kilometr. V celkové faktuře to navýšilo cenu za poskytnuté služby na téměř dvojnásobek.

Za 19,5 hodin poskytování služeb byla účtována cena 1950,- Kč a cena za dopravu činila 1728,- Kč. Maximální výše úhrady je stanovena v ust. § 10 odst. 2 vyhlášky 505/2006 Sb. a činila v roce 2013 120,- Kč za hodinu, podle skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonů, za úkony uvedené v odstavci 1 písm. a), b), písm. c) bodě 2, písm. e) až h); pokud poskytování těchto úkonů, včetně času nezbytného k jejich zajištění, netrvá celou hodinu, výše úhrady se poměrně krátí, přičemž klíčová je zde formulace „včetně času nezbytného k jejich zajištění“. Rozlišuje se pojem „poskytování úkonu“ a „zajištění úkonu“, čímž je myšlena doba přípravy na úkon např. k přemístění pracovníka do domácnosti uživatele, i tento čas je účtován maximální sazbou za úkon, tj. čas strávený na cestě se započítá do celkového „skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonu“. Tento výklad ustanovení je jednotný, uplatňují ho všechny správní úřady zabývající se sociálními službami a MPSV jej též zveřejnilo na svých webových stránkách; žalobce měl možnost se s ním touto cestou seznámit. Žalobce jistě není povinen nést náklady na dopravu ze svého, ale musí cenu za službu stanovit tak, aby zohledňovala tyto náklady.

Zákon o sociálních službách je právní normou kogentní povahy, od jeho znění se nelze odchýlit, a maximální výši úhrady je nutno respektovat. Tyto maximální částky jsou koncipovány jako ochrana klienta (tj. příjemce sociální služby) před neúměrným navyšováním cen za poskytování sociální služby včetně vedlejších plateb. Nadto ceník poskytovatele úhradu za dopravu neobsahoval a zájemce o poskytnutí služby může nabýt mylného dojmu, že cena služby je cena konečná.

Dále se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 107 odst. 2 písm. p) zákona o sociálních službách, neboť uzavřel smlouvu, která neobsahuje povinné náležitosti smlouvy dle ustanovení § 91 odst. 2 zákona o sociálních službách, a to čas poskytování služby a ujednání o dodržování vnitřních pravidel stanovených poskytovatelem. V případě času poskytování služby odkazuje žalobce na ustanovení smlouvy V. o individuálním plánu, ten však v případě pana Kubálka neexistuje, zaměstnankyně poskytovatele při inspekci uvedla, že se s klientem neplánovalo, nehodnotilo. Poskytovatel nebyl při kontrole schopen předložit ani výkaz poskytované služby výše uvedenému klientovi.

Dále smlouva neobsahuje povinnou náležitost ujednání o dodržování vnitřních pravidel stanovených poskytovatelem k poskytnutí sociální služby. Žalobce zde odkazuje na ustanovení smlouvy IV. a VII. (oprávnění poskytovatele vypovědět smlouvu pro hrubé chování klienta k pečovateli), která obsahují vnitřní pravidla k plnění smlouvy. Konkrétně pravidlo o výpovědi je povinnou náležitostí smlouvy dle jiného ustanovení, a to ust. § 91 odst. 2 písm. g) zákona výpovědní důvody a výpovědní lhůty. Z inspekční zprávy č.j. 05/2013/UPCR/Mal vyplývá například, že žalobce neměl zpracovány pracovní postupy, které by zaručovaly řádný průběh poskytování odlehčovací služby, nepředložil pravidla k nakládání s osobními údaji, informace o poskytovaných službách pro uživatele, pravidla pro řešení střetu zájmů se zájmem uživatele, pro jednání se zájemcem o sociální službu, pravidla pro odmítnutí zájemce o sociální službu.

Žalobce se dále dopustil správního deliktu dle ust. § 107 odst. 2 písm. m) zákona tím, že nesplnil ve stanovené lhůtě opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekci nebo nepodal zprávu o jejich plnění. V inspekční zprávě je uvedena celá řada zjištěných nedostatků, ne všechny jsou však sankcionovány. Žalobce však odmítl plnit jakákoli opatření k nápravě. Tato pravidla a opatření, které musí poskytovatel splnit, se mohou jevit jako zbytečná a byrokratická, je nutno si ale uvědomit, že jsou takto nastavena na ochranu klientů, kterými jsou často osoby např. nemocné, se zdravotním postižením, v sociálně tíživé situaci.

V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Smlouvou o poskytování odlehčovacích služeb, uzavřenou dne 26.3.2013 mezi žalobcem jako poskytovatelem a panem V. K., nar. X., jako klientem, se poskytovatel zavázal poskytovat odlehčovací služby pacientovi panu J. K., nar. X.

V článku V. smlouvy, vymezující individuální plán poskytované služby, se uvádí, že *„Služby bude HKV poskytována na základě odsouhlaseného Individuelního plánu, který s klientem sestavuje pracovník oprávněný jednat za HKV. Individuelní plán se sestavuje vždy na následující týden nejpozději do posledního pracovního dne týdne předchozího. Ve výjimečných případech lze na základě dohody sjednat Individuelní plán odlišně. Individuelní plán musí mít písemnou podobu potvrzenou oběma stranami. Případné změny odsouhlaseného Individuelního plánu je nutné dohodnout s poskytovatelem nejpozději 2 dny před termínem požadované změny.“*

V článku VI. smlouvy, upravující cenu služby a fakturaci, se uvádí, že *„Služba se sjednává v hodinové sazbě 100,- Kč. Ke službě bude připočteno dopravné za každou jednotlivou návštěvu ve výši 6,- Kč/km.“*

Článek IV. smlouvy upravuje požadavky na pracovníky poskytující službu a článek VII. upravuje trvání smlouvy.

Z inspekční zprávy o výsledku inspekce poskytování služeb č.j. 05/2013/UPCR/Mal mimo jiné vyplývá, že během inspekčního šetření bylo zjištěno, že poskytovatel s uživatelem, kterému byla odlehčovací péče poskytnuta, nesestavil „Individuální plán uživatele odlehčovacích služeb“, ani nezpracoval „Dotazník spokojenosti“. Poskytovatel nepředložil v průběhu inspekčního šetření inspekčnímu týmu písemně zpracované pracovní postupy, které by zaručovaly řádný průběh poskytování sociální služby a podle kterých by se zaměstnanci poskytovatele při své práci řídili. Nebyla stanovena pravidla pro individuální plánování.

Žalobce byl v inspekční zprávě, kterou převzal dne 23.4.2013, poučen, že po vyzvání kontrolního orgánu podá zprávu o plnění uložených opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekci; dále byl poučen o právu podat námitky podle zákona o státní kontrole.

Dne 23.4.2013 zaslal žalobce ředitelce krajské pobočky Úřadu práce ČR v Příbrami stanovisko k nezákonnému provedení inspekce sociálních služeb. K tomuto stanovisku je ve správním spise založeno vyjádření ředitelky krajské pobočky Úřadu práce ČR v Příbrami ze dne 3.4.2013.

Výzvou k podání zprávy o plnění uložených opatření ze dne 4.11.2013 bylo Úřadem práce ČR – krajskou pobočkou v Příbrami od žalobce požadováno, aby ve lhůtě do 7 dnů od doručení této výzvy podal písemnou zprávu o plnění uložených opatření uvedených v inspekční zprávě č.j. 05/2013/UPCR/Mal. Současně byl poučen, že pokud takto neučiní, dopouští se správního deliktu podle ust. § 107 písm. m) zákona o sociálních službách. Tuto výzvu převzal žalobce (poskytovatel služeb) dne 8.11.2013. Na tuto výzvu žalobce reagoval stížností a odvoláním proti postupu Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami ze dne

15.11.2013. Podáním ze dne 21.11.2013 se uvedený úřad práce vyjádřil k této stížnosti a k odvolání proti postupu úřadu práce.

Dne 20.3.2014 bylo žalobci doručeno Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12.3.2014; k tomuto se žalobce vyjádřil podáním ze dne 25.3.2014. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Příbrami, ze dne 29.4.2014, č.j. MPSV-UP/11045/14/PB, byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč za spáchání správních deliktů ve smyslu ust. § 107 odst. 2 písm. o), p), m) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. 2014/41789-222/1, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Příbrami.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 107 odst. 2 písm. o) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o sociálních službách“), *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se jako poskytovatel sociálních služeb dopustí správního deliktu tím, že stanoví za poskytnutí sociální služby vyšší úhradu, než je maximální výše úhrady stanovená prováděcím právním předpisem.*

Příslušným prováděcím předpisem je v tomto případě vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. V ust. § 10 odst. 2 písm. a) této vyhlášky, ve znění účinném do 31. 12. 2013, je stanovena maximální výše úhrady za poskytování odlehčovacích služeb, která v rozhodné době činila *120 Kč za hodinu, podle skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonů, za úkony uvedené v odstavci 1 písm. a), b), písm. c) bodě 2, písm. e) až h); pokud poskytování těchto úkonů, včetně času nezbytného k jejich zajištění, netrvá celou hodinu, výše úhrady se poměrně krátí.*

Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že v předmětné smlouvě o poskytování odlehčovacích služeb nebyla úhrada za poskytnutí sociální služby stanovena v rozporu se zákonem. V článku VI. smlouvy byla cena poskytnutí sociální služby stanovena v hodinové sazbě 100,- Kč a k této ceně byla dále stanovena cena za dopravu za každou jednotlivou návštěvu ve výši 6,- Kč/km. Výše citovaným ust. § 10 odst. 2 písm. a) prováděcí vyhlášky však byla v rozhodné době za poskytování odlehčovacích služeb stanovena maximální výše úhrady v částce 120,- Kč za hodinu. Citované ustanovení prováděcí vyhlášky současně vymezuje, co vše se do skutečně spotřebovaného času za poskytování odlehčovacích služeb pro účely stanovení výše úhrady započítává. Poskytováním odlehčovacích služeb se v tomto ustanovení prováděcí vyhlášky rozumí nejen čas samotného provádění jednotlivých úkonů odlehčovacích služeb („čas nezbytný k zajištění úkonů“), nýbrž taktéž čas nezbytný k zajištění těchto úkonů („včetně času nezbytného k jejich zajištění“). Čas potřebný k přemístění pracovníka do domácnosti uživatele sociální služby je již započítán do celkové částky za prováděný úkon. Čas na cestě za uživatelem se přiměřeně započítává do doby nezbytné k zajištění úkonu.

Lze si samozřejmě teoreticky představit situaci, za které i v případě, kdy doprava do domácnosti uživatele sociální služby bude stanovena odděleně, jako zvláštní položka, nad rámec ceny stanovené za úhradu samotného poskytování úkonů odlehčovací služby, nedojde

tímto postupem v konečném důsledku ke stanovení úhrady vyšší než dle prováděcí vyhlášky. To však není případ žalobce, neboť v dané věci byla fakturována za 19,5 hodin poskytování služeb částka 1.950,- Kč a dále za dopravu částka 1.728,- Kč, celkově tedy bylo fakturováno 3.678,- Kč při nezměněném rozsahu času poskytování služeb, což v důsledku představuje po zaokrouhlení cenu za poskytování služby v částce 189,- Kč za hodinu. Tato cena je vyšší, než maximálně stanovená výše úhrady v prováděcí vyhlášce v rozhodné době.

Soud si je vědom skutečnosti, že vybírané úhrady od uživatelů sociálních služeb nemohou pokrýt celkové náklady služby, avšak pečovatelská služba je sociální službou pro osoby v nepříznivé sociální situaci a tato činnost je zpravidla dofinancována i z jiných veřejných zdrojů.

Podle ust. § 107 odst. 2 písm. p) zákona o sociálních službách, *právník nebo podnikající fyzická osoba se jako poskytovatel sociálních služeb dopustí správního deliktu tím, že uzavře smlouvu, která neobsahuje náležitosti smlouvy podle § 91 odst. 2.*

Podle ust. § 91 odst. 2 zákona o sociálních službách *smlouva obsahuje tyto náležitosti: a) označení smluvních stran, b) druh sociální služby, c) rozsah poskytování sociální služby, d) místo a čas poskytování sociální služby, e) výši úhrady za sociální služby sjednanou v rámci výše úhrady stanovené v § 73 až 77 a způsob jejího placení, f) ujednání o dodržování vnitřních pravidel stanovených poskytovatelem pro poskytování sociálních služeb, g) výpovědní důvody a výpovědní lhůty, h) dobu platnosti smlouvy.*

Toto ustanovení stanovuje povinné náležitosti, které musí mít smlouva uzavřená v jakékoli formě. Rozsah naplnění těchto náležitostí se bude vázat na druh sociální služby, formu poskytování, řešenou nepříznivou sociální situaci v návaznosti na cílovou skupinu osob, způsob poskytování sociální služby, tedy na konkrétní praxi poskytovatele.

Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že smlouva o poskytování odlehčovacích služeb neobsahuje vymezení času poskytování sociální služby. Pokud žalobce odkazuje na čl. V. smlouvy, upravující individuální plán poskytované služby, inspekčním šetřením bylo zjištěno, že poskytovatel s uživatelem, kterému byla odlehčovací péče poskytnuta, žádný individuální plán nikdy nesestavil.

Smlouva taktéž neobsahuje ujednání o dodržování vnitřních pravidel stanovených poskytovatelem pro poskytování sociálních služeb. Články IV. a VII. smlouvy toto ujednání neobsahují, neboť čl. IV. smlouvy upravuje požadavky na pracovníky poskytující službu a článek VII. upravuje trvání smlouvy.

Podle ust. § 107 odst. 2 písm. m) zákona o sociálních službách *právník nebo podnikající fyzická osoba se jako poskytovatel sociálních služeb dopustí správního deliktu tím, že nesplní ve lhůtě stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekci nebo nepodá písemnou zprávu o jejich plnění podle § 98 odst. 5.*

Žalobce odůvodňuje nesplnění uložených povinností tvrzením, že jsou nezákonná, a proto je nelze plnit. Z inspekční zprávy o výsledku inspekce poskytování služeb č.j. 05/2013/UPCR/Mal, vyplývá, že žalobci bylo v návaznosti na zjištěné nedostatky uloženo celkem 21 opatření. Žalobce byl současně poučen, že může podat proti zjištěním uvedeným v inspekční správě písemné a zdůvodněné námitky ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení

s inspekční zprávou. Žalobce podal téhož dne, kdy se seznámil s výsledky inspekce, podání označené „Nezákonné provedení inspekce poskytování sociálních služeb“, ve kterém namítl, že šetření inspekčním týmem proběhlo v sídle společnosti žalobce, které však není místem poskytování sociálních služeb, a proto byla provedená kontrola nezákonná a tedy neplatná. Žalovaným nebylo toto podání podle obsahu ani podle formy považováno za námitky ve smyslu ust. § 17 zákona o státní kontrole. I pokud by soud výše uvedené podání žalobce vyhodnotil jako námitky dle ust. § 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, žalobce v tomto podání brojil pouze proti zákonnosti postupu při provádění inspekce, nezákonnost kontrolních zjištění, tj. věcných pochybení, a následně uložených opatření k nápravě nenamítl ani v tomto podání, ani v následné stížnosti proti postupu Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami.

Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ani v podané žalobě podrobněji nespecifikoval, v čem spatřuje nezákonnost uložených opatření a zda za nezákonná považuje všechna uložená opatření či jen některá z nich. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí, s výjimkou některých těžkých vad jako nicotnost, nepřezkoumatelnost, absolutní neplatnost či prekluze, toliko v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.]. Žaloba musí obsahovat vyličení konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů, kterých se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a žalobce je rovněž povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Soud přitom není povinen, ale ani oprávněn, za žalobce domýšlet námitky ani dotvářet příliš obecné žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č.j. 6 As 119/2013-70). Za výše uvedeného stavu je proto námitka nezákonnosti uložených opatření irelevantní. Mezi účastníky není sporu, že uložená nápravná opatření ve stanovené lhůtě žalobcem splněna nebyla, tudíž žalobce příslušný správní delikt spáchal.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. listopadu 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.